

SLOVO O AUTORECH

Hynek Baňouch (nar. 1972)

Soudce Okresního soudu v Chrudimi. V minulosti pracoval jako asistent soudce (u Nejvyššího soudu a Ústavního soudu). Externě vyučuje sociologii práva na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity. Po dokončení ekonomického studia v roce 1996 (DFJP Univerzity Pardubice) vystudoval právo na Právnické fakultě a sociologii na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. V roce 2011 absolvoval doktorské studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Vedle praktického práva se ve volném čase zabývá sociologií práva a ústavním právem.

Jiří Baroš (nar. 1981)

Vystudoval politologii a právo na Masarykově univerzitě v Brně. Během studií absolvoval zahraniční studijní pobyt na Sciences Po v Paříži. Od roku 2008 do roku 2012 působil jako asistent soudce Ústavního soudu, od roku 2012 do roku 2019 jako poradce. V roce 2012 začal vyučovat na Katedře politologie FSS MU, kde nyní působí jako odborný asistent. Editoval knihu *Vladimír Čermák. Člověk – filozof – soudce* (2009) a *Jezdili s ním andělé. In memoriam Stanislav Krátký* (2012; s A. Filipem). Podílel se na kolektivní monografii *Liberální demokracie v době krize* (2019). Publikoval množství článků v odborných i publicistických časopisech, a to jak v zahraničí, tak u nás. Zabývá se hlavně politickou filosofií, konstitucionalismem, lidskými právy a vztahem náboženství a politiky.

Michal Bobek (nar. 1977)

Je soudcem Nejvyššího správního soudu. Vystudoval Právnickou fakultu a mezinárodní vztahy na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, stejně jako Diploma in English and EU Law (Univerzita v Cambridge) a Magister Juris (Univerzita v Oxfordu, St. Edmund Hall). Další dlouhodobé studijní pobyty zahrnují Université libre de Bruxelles (Belgie) a University of Queensland (Austrálie). Doktorát práv obhájil na Evropském univerzitním institutu ve Florencii. V letech 2005 až 2009 pracoval jako asistent předsedy Nejvyššího správního soudu, v letech 2008 a 2009 byl rovněž vedoucím Oddělení dokumentace a analýtky NSS. Mezi lety 2011 a 2015 bádala a vyučoval na Institutu evropského a srovnávacího práva Právnické fakulty Univerzity v Oxfordu. V letech 2013–2015 byl pak profesorem College of Europe v Brugách (Belgie). V letech 2015–2021 pracoval jako generální advokát Soudního dvora Evropské unie v Lucemburku. Jeho publikační činnost bohužel zanechala výraznou uhlíkovou stopu, a to především v právu Evropské unie, lidských právech, srovnávacím právu a v právní teorii. Průběžně učil na řadě dalších zajímavých míst v Evropě i zámorí. V současnosti je hostujícím profesorem na Institutu evropského, mezinárodního a srovnávacího práva Právnické fakulty Vídeňské univerzity.

Martina Chalupová (nar. 1992)

V roce 2016 absolvovala Právnickou fakultu Masarykovy univerzity a nastoupila jako asistentka soudce Nejvyššího správního soudu, kde působí dodnes.

Petr Jäger (nar. 1980)

Je místopředsdou Úřadu pro ochranu osobních údajů (od 2021), kde se kromě ochrany osobních údajů zabývá též svobodným přístupem k informacím. Předtím působil jako náměstek ministra spravedlnosti pro řízení sekce mezinárodní a ústavněprávní (od 2014).

Profesní působení započal jako asistent soudkyně Ústavního soudu JUDr. Ivany Janů (od 2004). Absolvoval magisterský (2004) a doktorský (2012) studijní program na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, studijní pobyt na Manchester Metropolitan University (2001/02) a výzkumné pobyty na univerzitách v Rotterdamu a Lovani. V přednáškové a publikační činnosti se zaměřuje na ústavní právo, lidská práva, mezinárodní právo a legislativu. V minulosti působil jako spolupracovník redakce časopisu *Jurisprudence*, jako externí poradce předsedů Legislativní rady vlády a na ministerstvech, a též jako člen poradních orgánů vlády. Je autorem či spoluautorem knih *Svoboda projevu* (2007; s P. Molkem), *Komunistické právo v Československu* (2009; v autorském kolektivu), *Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi. Komentář*. (2015; s A. Chocholáčem) a *Ústava České republiky. Komentář*. (2015; v autorském kolektivu).

Petr Kilian (nar. 1988)

V roce 2013 vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity a od té doby působil na pozici asistenta místopředsedkyně Ústavního soudu Milady Tomkové. V akademickém roce 2009-2010 absolvoval studijní pobyt v Katalánsku, v letech 2015-2017 působil na Právnické fakultě MU jako odborný pracovník. Věnuje se mezinárodnímu právu, na které bylo zaměřeno i jeho rigorózní a doktorské studium, jež zakončil v roce 2020.

Marian Kokeš (nar. 1981)

Nyní pedagogicky působí jako odborný asistent na Katedře ústavního práva Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a současně vykonává funkci soudce správního úseku na Krajském soudě v Brně. Mezi oblasti jeho odborného zájmu patří zejména parlamentarismus, zákonodárství, politické strany, volby, ústavní soudnictví a lidská práva. K těmto tématům publikoval sám či ve spoluautorství u nás i v zahraničí řadu publikací a odborných článků.

Jan Kysela (nar. 1974)

Od roku 1998 vyučuje na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, od roku 2017 je profesorem ústavního práva a státovědy. Působí také jako tajemník Stálé komise Senátu pro Ústavu ČR a parlamentní procedury, v pracovní komisi Legislativní rady vlády a v rozkladové komisi ministerstva školství. Na rozhraní ústavního práva, politické vědy a teorie práva publikoval desítky článků a také šest monografií [např. *Dvoukomorové systémy: teorie, historie a srovnání dvoukomorových parlamentů* (2004), *Zákonodárství bez parlamentů: delegace a substituce zákonodárné pravomoci* (2006) nebo *Ústava mezi právem a politikou* (2014)], spoluautor *Komentáře k Ústavě a Listině* (2. vydání, 2009), editor řádky sborníků.

Tomáš Langášek (nar. 1974)

Od roku 2013 soudce Nejvyššího správního soudu, též předseda volebního senátu a předseda šestičlenného kárného senátu pro soudce. Vystudoval práva na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1999). Na Central European University získal diplom LL.M. v oboru srovnávacího ústavního práva (2000). V letech 2001 až 2003 působil v Kanceláři veřejného ochránce práv. Dalších 10 let zastával různé pozice u Ústavního soudu, nejprve jako asistent předsedy Ústavního soudu, poté vedoucí analytického odboru Ústavního soudu a od roku 2009 do jmenování soudcem Nejvyššího správního soudu jako generální sekretář Ústavního soudu. V letech 2002 až 2005 byl členem Výboru pro zabránění mučení a jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání při Radě vlády České republiky pro lidská práva; v této Radě působil též jako stálý zástupce členky Rady. V letech 2009 až 2013 byl

členem Rady Justiční akademie, v letech 2010 až 2015 byl zastupujícím členem Správní rady Agentury Evropské unie pro základní práva. Od roku 2022 je zastupujícím členem Benátské komise Rady Evropy. Kromě řady odborných statí je spoluautorem publikací *Zákon o Ústavním soudu s komentářem* (2007) a *Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti ČR. Komentář* (2015) a autorem monografie *Ústavní soud Československé republiky a jeho osudy v letech 1920–1948* (2011).

Pavel Molek (nar. 1980)

V roce 2003 dokončil magisterská studia a v roce 2009 doktorské studium Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, v roce 2005 dokončil magisterská studia politologie na Fakultě sociálních studií tamtéž. V letech 2009/2010 vystudoval LL.M. program Law in a European and Global Context na Universidade Católica, Lisabon, kde je od roku 2010 pravidelným hostujícím učitelem. V roce 2015 byl jmenován docentem ústavního práva, které vyučuje na Katedře ústavního práva a politologie Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Od roku 2016 je soudcem Nejvyššího správního soudu. Publikuje komentáře k judikatuře v časopise *Soudní rozhledy*, kde je členem redakční rady. Je autorem čtyř dílů cyklu knih o lidských právech a několika dalších monografií. V letech 2007–2009 byl členem pracovní komise pro správní právo Legislativní rady vlády.

Ivo Pospíšil (nar. 1978)

Od roku 2018 působí jako soudce Nejvyššího správního soudu (mimo jiné jako člen volebního senátu a náhradník předsedy kárného senátu pro soudce). Po studiích práva a politologie nastoupil v roce 2001 do Kanceláře veřejného ochránce práv a na Mezinárodní politologický ústav MU. V letech 2002–2018 zastával různé pozice na Ústavním soudu (asistent soudce, vedoucí analytického odboru a generální sekretář), od roku 2005 do současnosti pracuje také jako odborný asistent na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií FSS MU. V letech 2014–2018 byl členem Legislativní rady vlády. Je autorem či spoluautorem monografií z oboru mezinárodního a ústavního práva a mezinárodních vztahů (*Práva národnostních menšin: mezi univerzalismem lidských práv a partikularismem skupinových odlišností*, 2006; *Mezinárodní lidskoprávní závazky postkomunistických zemí: případy ČR a Slovenska*, 2016; *Making Sense of Human Rights Commitments*, 2016) a spoluautorem komentářů k zákonu o Ústavním soudu (2007), Listině základních práva svobod (2012), Ústavě ČR (2015) a antidiskriminačnímu zákonu (2015). Pravidelně publikuje také v domácích a zahraničních odborných časopisech.

Vojtěch Procházka (nar. 1993)

Po absolvování Právnické fakulty MU v roce 2018 nastoupil jako asistent na Ústavní soud. Od roku 2022 působí jako asistent na Nejvyšším správním soudě. Je spoluautorem komentáře k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu (2017).

Kateřina Šimáčková (nar. 1966)

Soudkyně Evropského soudu pro lidská práva a odborná asistentka Katedry ústavního práva a politologie na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, členka vědecké rady Právnické fakulty Karlovy univerzity a Akademického sněmu Akademie věd ČR. V minulosti působila jako advokátka, soudkyně Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, členka Legislativní rady vlády, Výboru pro výběr soudců Soudu pro veřejnou službu EU a byla náhradnicí členky Evropské komise pro demokracii prostřednictvím práva, tzv. Benátské komise. Publikuje o lidských právech, je spoluautorkou několika knih, např. *Mušské právo*

aneb jsou právní pravidla neutrální?, Lidská práva starších lidí, Évolution des rapports entre les ordres juridiques de l'Union européenne, international et nationaux, Budoucnost státu?, Lidská práva: (ne) smysl české politiky? a komentářů občanského zákoníku, zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu a Listiny základních práv a svobod.

Vojtěch Šimíček (nar. 1969)

Od roku 2003 působil jako soudce Nejvyššího správního soudu, od roku 2014 je soudcem Ústavního soudu a od roku 2023 jeho místopředsedou. Vedle toho je docentem Katedry ústavního práva a politologie na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. V oborech ústavního práva, politologie a teorie práva publikoval desítky článků v českých i zahraničních odborných časopisech a je autorem či spoluautorem řady monografií a rovněž editorem několika desítek sborníků z konferencí.

Milada Tomková (nar. 1959)

Místopředsdkyně Ústavního soudu mezi roky 2013–2023. V letech 1987–2003 působila na Ministerstvu práce a sociálních věcí, od roku 1992 jako ředitelka legislativního odboru; odpovídala tak za přípravu právních předpisů upravujících sociální ochranu v nových společenských podmínkách po roce 1990. Věnovala se také otázkám mezinárodní spolupráce v oblasti sociálního zabezpečení, zúčastnila se řady mezinárodních konferencí a seminářů týkajících se práva sociálního zabezpečení. Absolvovala několikaměsíční stáž v Evropské komisi zaměřenou na právo EU v oblasti sociálních ochrany. V letech 1998–2003 byla členkou Legislativní rady vlády České republiky. V souvislosti s přípravou reformy správního soudnictví koncipovala změny doprovodných zákonů v oblasti sociální ochrany. Od roku 2003 je soudkyní Nejvyššího správního soudu, u něhož před svým jmenováním místopředsdkyně Ústavního soudu v roce 2013 vykonávala funkci předsdkyně senátu sociálně-správního kolegia a předsdkyně kárného senátu pro věci státních zástupců. Byla také členkou Rady Justiční akademie. Je členkou vědecké rady Univerzity Karlovy v Praze.

Eliška Wagnerová (nar. 1948)

Původní profesí advokátka. Po návratu z exilu asistentka soudce Ústavního soudu, od roku 1996 soudkyně Nejvyššího soudu a od roku 1998 předsdkyně tohoto soudu. V roce 2002 byla jmenována soudkyní a místopředsdkyní Ústavního soudu. Kromě právníckého vzdělání získala doktorát (Ph.D.) v oboru politologie. Realizovala rovněž pedagogickou činnost v oboru srovnávacího ústavního práva na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a na Fakultě sociálních studií MU v Brně. V tomto oboru publikovala četné stati v domácím i zahraničním odborném tisku, jakož i v domácích a zahraničních sbornících a monografiích. Vystoupila s odbornými přednesy na vědeckých konferencích pořádaných jak zahraničními, tak domácími univerzitami, jakož i zahraničními ústavními soudy. V roce 2012 byla zvolena senátorkou a mandát vykonávala do roku 2018. Po celou dobu byla předsdkyní Komise pro Ústavu a parlamentní procedury.

Jan Wintr (nar. 1978)

Profesor Katedry teorie práva a právních učení Právnické fakulty Univerzity Karlovy a soudce Ústavního soudu. Studoval právo, historii a politologii na Univerzitě Karlově v Praze (PF UK absolvoval v roce 2001, FF UK v roce 2004, doktorské studium na PF UK v roce 2006) a na Ludwig-Maximilians-Universität v Mnichově (v letech 2002–2003). Autor monografie *Říše principů. Obecné a odvětvové principy současného českého práva* (2006), za kterou

získal Bolzanovu cenu a Cenu Antonína Randy, monografii *Česká parlamentní kultura* (2010), *Metody a zásady interpretace práva* (2013) a *Proměny parlamentní kultury* (2021), učebnice *Principy českého ústavního práva* (6. vyd. 2023) a stovky dalších odborných textů z oblasti teorie práva, ústavního práva, právních dějin a politologie. Do svého jmenování soudcem Ústavního soudu v červnu 2023 byl členem Legislativní rady vlády a tajemníkem Stálé komise Poslanecké sněmovny pro Ústavu ČR.